ЧЫРВОНКА Чырвоная змена
20 12 2018 г.

SEX=БАЛЯСЫ

ЗАЦІКАВІЦЬ САБОЙ

Нядаўна на адным з сайтаў прачытаў разважанні маладога мінчаніна пра сябе і час: пра памкненні хлопца і яго равеснікаў (такія часам розныя), мары і жаданне ўвасобіць іх у жыццё. («— Ты, калі вырасцеш, кім хочаш працаваць? — Ты вось зараз столькі непрыемных слоў нагаварыў...») Пра тыя магчымасці, якімі можна скарыстацца, каб дасягнуць мэты. («— І запомні, сынок! Ніколі не звязвайся з дрэннымі кампаніямі. Там і заробкі маленькія, і начальнікі — ідыёты!») Апроч іншага, запомніліся словы хлопца пра тое, што, калі дзяўчатам сказаць, што ты — электраманцёр з завода, тыя неяк адразу губляюць цікаўнасць. («Сем гадоў таму я прапанаваў дзяўчыне сваёй мары сустракацца, сёння я спытаў яе, ці выйдзе яна за мяне замуж. Яна адмовіла абодва разы».) А вось калі прадставіцца кіраўніком стартапа — рэакцыя зусім процілеглая. («Ніколі не адмаўляйцеся ад дарагіх падарункаў. Каханне прыходзіць і сыходзіць, а ламбард працуе заўсёды».)

Хаця гаворка ў абодвух выпадках ідзе пра аднаго і таго ж чалавека. Толькі, як заўважыў суразмоўнік, у рознай «абгортцы». («Падумалася, што ў сучасных рэаліях радок «вось мілы мой з'ехаў, не вернецца, пакінуў толькі картачку сваю» гучыць не так ужо і дрэнна».) І неяк адразу прыгадаўся вядомы савецкі фільм «Масква слязам не верыць». Пры такім падыходзе, як у сітуацыі з мінчанінам, галоўныя героі і не пазнаёміліся б нават. Памятаеце? «Ты хоць бы сказаў, як цябе завуць. — Гога. — Як??? — Можна Гоша. — Значыцца, Гога... Толькі гэтага мне не хапала....» «РаманЬцізЬму няма», — казаў герой адной з навел камедыі «Не можа быць!». Што, сапраўды так?

Ды не, вось вам іншая гісторыя знаёмства, пра якую таксама нядаўна пісалі. У Дзень без аўтамабіля ў сталіцы праводзіўся велапрабег. Перад ім хлопец усміхнуўся дзяўчыне, яны разгаварыліся. («Дзяўчаты, мужчын трэба шукаць не на сайтах знаёмстваў, а на парталах па працаўладкаванні. Пытанні тыя ж самыя, толькі фатаграфіі і рэзюмэ ў іх рэальныя».) Малады чалавек угаварыў новую знаёмую паўдзельнічаць у мерапрыемстве, хаця тая дрэнна каталася. І вось падчас велапрабегу дзяўчына ўлятае ў бардзюр... Хлопец спяшаецца ёй на дапамогу і таксама «вылятае» з веласіпеда... Выклікаюць хуткую дапамогу... Пасля размовы з урачамі малады чалавек раптам дастае (???) заручальны пярсцёнак: «Да вяселля зажыве! Выходзь за мяне замуж!» («Вельмі небяспечна атрымаць траўму пасля вяселля. Ужо не зажыве...») І дзяўчына пагаджаецца! (З таго ж фільма «Не можа быць!»: «— Падумаеш, тры дні знаёмыя. — Не тры — чатыры!») Пісалі, што гісторыя знаёмства бацькоў дзяўчыны ў многім падобная на яе выпадак. Будучая маці выбралася на каток з сяброўкай, хаця не вельмі доўга трымалася на каньках. Будучы бацька падышоў пазнаёміцца з ёй і прапанаваў навучыць катацца. Дзяўчына ўпала і зламала нагу. Малады чалавек пачаў яе наведваць і ў выніку яны пажаніліся. («— Мы сустракаемся з табой ужо паўгода. І ў мяне паняволі ўзнікла пытанне... Ты сапраўды хочаш варыць мне боршч, прасаваць кашулі, мыць шкарпэткі? — Гэта ты мне зараз прапанову робіш?») На жаль, працягу гісторыі не знайшоў. Спадзяюся, у маладых людзей усё склалася добра. («Спатканне з прыгожай жанчынай «упустую» прайсці не можа: пры любым раскладзе ў вас застанецца прыбраная кватэра».) Так што ўсё сапраўды залежыць ад саміх людзей, іх здольнасці разглядзець нешта важнае ў іншым чалавеку. («Купіў новыя шыны, а жонка нічога не сказала. Мабыць, у яе нехта з'явіўся».) І рамантыкі, як відаць, таксама не перавяліся. Нават у наш тэхналагічны час.

Ведаеце ж гісторыю канадскага студэнта, які пазнаёміўся ў бары з дзяўчынай па імені Ніколь, але высветлілася, што яна дала яму няправільны нумар. («Бывае, чакаеш Веру, Надзею, Любоў... А тут бац, і Танька прыйшла!») І тады малады чалавек, каб знайсці каханую, разаслаў пісьмы сотням адрасатаў з імем Ніколь — ад першакурсніц да прафесараў. («Жаночая рулетка: набіраеш паведамленне «я сумую», адпраўляеш усім былым і чакаеш, дзе стрэліць».) Па словах студэнта, ён адважыўся на масавую рассылку, бо не хацеў, каб Ніколь падумала, што ён — дрэнны хлопец, які не напісаў дзяўчыне. («Яна закахалася ў яго, бо ён быў стройным і маўклівым... А ён проста не мог гаварыць і ўцягваць жывот адначасова...») «Калі ваша імя Ніколь, вы з Галандыі і лічыце, што Ніцшэ прыгнятае, тады напішыце мне», — пазначыў у паведамленні канадзец. (Усё з той жа крыніцы — фільма «Не можа быць!»: «Не, не тут. Там сабакі не было. Мамаша была, папаша быў, а сабакі не было!») Сярод адрасатаў не аказалася патрэбнай Ніколь, аднак адна з дзяўчат, якая атрымала ад хлопца пісьмо, вырашыла дапамагчы студэнту і стварыла ў сеціве групу па пошуку каханай. («— Коля, я ўжо напалову дамовіўся аб спатканні вунь з той прыгажуняй. — Гэта як — «напалову»? — Ну, я згодны».) У выніку гісторыя атрымала шырокую агалоску і патрэбная Ніколь выйшла на сувязь! А вы кажаце — электраманцёр з завода...

Таму напрыканцы ўсім, хто хоча пазнаёміцца ці ўжо пазнаёміўся. «...У горы і ў радасці, у хваробе і ў здароўі, анлайн і афлайн».

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«ІДЭАЛЬНЫ ДЗЕНЬ — ТРЭНІРОВАЧНЫ»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Аргенціна геаграфічна і культурна даволі далёкая ад нас краіна. Што здзівіла там больш за ўсё?

— Як ні дзіўна, асабліва нічога. Уразілі цырымоніі адкрыцця і закрыцця, яны былі зроблены вельмі прыгожа і эфектна, ніколі раней такога не бачыў. Звярнуў увагу, што ў іх вельмі шмат людзей шпацыруюць па галоўнай пешаходнай вуліцы горада і там часта можна сустрэць асоб, якія... мяняюць грошы. Кажуць, у нас такое было ў 1990-я, а ў іх гэта засталося да гэтага часу.

— На цябе ўсклалі гонар быць капітанам нашай каманды і сцяганосцам. Гэта дадавала адказнасці і нейкіх абавязкаў?

— Тое, што выбар выпаў менавіта на мяне, было нечаканым, але я ўзрадаваўся. Вельмі хвалююча было выносіць сцяг краіны на цырымоніі адкрыцця. А што датычыцца абавязкаў капітана, іх асабліва не адчуў.

— Пяройдзем да спорту. На Юнацкіх Алімпійскіх гульнях ты заваяваў сярэбраную ўзнагароду, ці задаволены вынікам?

— Наогул, не думаў, што траплю «ў прызы» на гэтым турніры, планаваў быць у фінале А, таму што нядрэнна выступаю на дыстанцыі 500 метраў. Але потым пачаў глядзець на вынікі іншых спартсменаў і зразумеў, што магу пазмагацца за медалі. У паўфінале, акрамя сапернікаў, мне давялося пераадольваць яшчэ і хвалі, гэта вельмі раззлавала, і менавіта злосць дапамагла заваяваць «серабро». У фінале за перамогу змагаўся з украінцам, ён адарваўся ад самага старту, я стараўся дагнаць, думаў толькі пра адно — як бы мацней адштурхнуцца. Ужо нічога не адчуваў, толькі пазіраў на саперніка. Нават на нейкі момант стаў яго апярэджваць, але да «золата» мне не хапіла долі секунды, было вельмі крыўдна.

«Мне адзіночка падабаецца больш, праўда, ёсць мінус: калі сварацца, то толькі на цябе аднаго».

— Перад Гульнямі на юнацкім чэмпіянаце Еўропы ты таксама стаў другім...

— Гэта быў мой першы чэмпіянат Еўропы, я наогул не чакаў, што змагу трапіць у фінал і падняцца на п'едэстал, таму і другому месцу быў вельмі рады. Пасля фінішу мяне накрылі выбуховыя пачуцці.

— Наколькі ведаю, ты выбраў веславанне не адразу...

— Так, з шасці гадоў займаўся плаваннем, тады мы з бацькамі жылі ў Шклове, але з-за некаторых абставін давялося пераехаць у Мінск. Прыйшоў у секцыю, але там не аказалася месцаў. Пазней у маю школу завітаў трэнер па веславанні, выклікалі высокіх хлопцаў, мяне ў тым ліку. Я падумаў, чаму б і не, і пайшоў на трэніроўку.

— Плаванне дапамагло ў веславанні? Многія пачаткоўцы, якія займаюцца гэтым відам спорту, напачатку перакульваюцца ў ваду...

— Нікому не хочацца быць мокрым, але я нават і не думаў, што ўпаду. Спачатку плаваў у двойцы і чацвёрцы, дзесьці толькі праз год паспрабаваў сесці ў лодку адзін і з таго часу выступаю толькі ў гэтым класе. Мне адзіночка падабаецца больш, праўда, ёсць мінус: калі сварацца, то толькі на цябе аднаго *(усміхаецца)*. Пакуль трэнеры не могуць падабраць мне партнёра, бо тут трэба ўлічваць мае антрапаметрычныя даныя і хуткасць, якую я паказваю на вадзе.

— Як паставіліся бацькі да таго, што ты абраў спорт у якасці сваёй прафесіі?

— Калі толькі пачынаў займацца, проста хадзіў, трэніраваўся, часам наогул нічога не рабіў, не разумеў нават, навошта мне гэта. А потым, калі прыйшлі першыя вынікі, мяне аддалі да трэнера, з якім я працую і цяпер, — Канстанціна Паўлавіча Кікіна. Ён строгі, дасведчаны спецыяліст, з ім я пачаў паказваць усё вышэйшыя вынікі і спорт стаў прафесіяй.

— Веславанне — адзін з самых складаных відаў спорту, ніколі не хацелася ўсё кінуць?

— Не. Бывае вельмі цяжка, але, каб чагосьці дамагчыся, трэба ўвесь час працаваць. Хоць адпачынак таксама важны, арганізм не можа пастаянна быць на мяжы магчымасцяў.

— Што цябе матывуе на штодзённыя трэніроўкі?

— Жаданне паказаць максімальны вынік. Каб калі-небудзь выступіць на Алімпійскіх гульнях і заняць там прызавое месца.

— Што б ты назваў самым складаным у спорце высокіх дасягненняў?

— Сабрацца і не кінуць. Псіхалагічна трымацца, маральна. Гэта важна і падчас адной канкрэтнай гонкі, і на працягу ўсёй спартыўнай кар'еры. Бываюць цяжкія дні, зборы, асабліва калі цябе рыхтуюць да чэмпіянату Еўропы ці свету. Не хочацца трэніравацца зусім, думаеш, вось бы тыдзень адпачыць, але разумеш, што гэты тыдзень потым прыйдзецца кампенсаваць упартай працай цэлы месяц.

— З кім з вядомых спартсменаў хацеў бы паспаборнічаць?

— Калі з беларусаў, то з Дзянісам Мігалем, а з сусветных зорак, вядома, з новазеландцам Робертам Мэнсанам. Калі казаць наогул пра спартсменаў, якія мяне ўражваюць, якіх можна назваць легендай, то з беларусаў гэта Кацярына Карстэн, яна вялікая, пабывала на столькіх Алімпіядах... З сусветных — Махэ Драйсдэйл. Неяк у адным з інтэрв'ю ён сказаў, што вельмі моцна хварэў. Урачы папярэджвалі, што можа памерці ў любы момант, але ён усё роўна працягваў трэніравацца.

— Якую адукацыю плануеш атрымаць?

— Пакуль хаджу на курсы, думаю паступаць у БДУФК на трэнера.

—Чым любіш займацца ў вольны час?

— Магу схадзіць у залу, падкачацца, горш ад гэтага не будзе. У камп'ютары пасядзець, пагуляць або фільмы паглядзець. Дарэчы, з апошніх мяне ўразіў «Веном», а наогул я аддаю перавагу фантастыцы або навуковай фантастыцы.

— Як ты ўяўляеш свой ідэальны дзень?

— Ён дакладна будзе трэніровачным, таму што на выхадных часта няма чым заняцца. Я б хацеў добра выспацца, устаць гатовым ісці на трэніроўку і адпрацаваць на максімуме.

—- Калі б была магчымасць удасканаліць сябе, якую якасць дадаў бы сабе?

— Неверагодную цягавітасць.

— Якім бачыш сябе праз дзесяць гадоў?

— Я па-ранейшаму буду ў спорце. У мяне будзе кватэра, можа быць жонка, але гэта не дакладна *(усміхаецца)*. У плане прафесіі я б хацеў быць ужо майстрам спорту міжнароднага класа, магчыма пераможцам Алімпіяды.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.

ЧЫРВОНКА Чырвоная змена
РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдадзена
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.
Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@zviazda.by
Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.008.
Нумар падпісаны ў 19.30 19.12.2018 г.